

Napsal uživatel Pavla Hajpišlová
Čtvrtek, 31 Leden 2019 04:47

Pokud vaše dny během dlouhé zimy stojí za starou mrazivou bačkoru, zkuste se začít do tohoto poutavého deníku z etapového závodu MTB Trilogy, který startuje i letos 3. července 2019 v Teplicích nad Metují. Letošní novinkou je také kategorie pro běžce. Takže pokud se cítíte na 3 x 40 km v krásné krajině vedoucí po CHKO Broumovsko a přilehlé polské straně, zde je malý náhled na trať očima maratonského cyklisty. Pak už jen zbývá vyplnit přihlášku a začít trénovat!

{jathumbnail off}

Startovní číslo, jméno, team: 15 – Matěj Bitnar, Sportovní klub hasičů Královehradeckého kraje

Startujících: 210 závodníků

Čas v cíli: 21hod 37min 29sec

Celkově: 71. místo

V kategorii muži 30-39 let: 30. místo

Že se v okolí Teplic nad Metují jede závod MTB Trilogy, že je dost "těžkej" a že trvá několik dní, tak nějak vím. V roce 2017 jsem tam dokonce i byl - jako divák. Tomu, že se na závod v roce 2018 přihlásím, tomu jsem sám dlouho nevěřil. Všichni z práce mi ten zážitek přáli, hlavně biker a můj velitel "Karlos". Stále opakoval: "Až budeš mít zaplacený startovní, tak Tě vezmu na trať v Polsku, ale dřív radši ne..." Proč to říká? Nechápal jsem...

Věnu Hornycha, traťového inženýra, taky nějaký ten čas znám a vím čeho je "schopnej": "Proč bychom jeli tady po tý pěšině, když můžeme jet tady po tý skále..., ty to nejedeš, jo? Vždyť já to sjezu i na mým hard tailu..."

3. 7. 2018

Napsal uživatel Pavla Hajpišlová
Čtvrtek, 31 Leden 2019 04:47

Sloužím. Naštěstí nemáme moc práce a v noci nikam nejedeme. I tak nemůžu spát. Těším se. A mám taky trochu obavy z tratě. Nejhorší na tom všem je, že jako Tepličák jsem si projel jen Prolog a část The Best Of Sudety. Ostuda. Kolo už mám připravené. Ráno ještě musím zařídit pár věcí a hurá na závody.

4. 7. 2018 – Start závodu, Prolog (12km)

Den D. Den startu. Vymýšlím si poslední kosmetické úpravy kola. Jde jen o design, táta polepuje kolo a přilbu "sponzory" a spřátelenými firmami - Hašpl a. s., Jobi design a samozřejmě HZS ČR. Je zhruba 11:30, není čas na oběd, jdu si projet trať Prologu. Trasu znám, mám ji projetou. Teda aspoň si to myslím, vždyť se z části jede po trati Aprílové 8. Véna nezklamal a relativně jednoduché sjezdy ztížil namotanými serpentýnami.

Vím, že mě čeká stoupaní, sázím "kvalty" dolů. Když mám zařazeno co potřebuji a začínám stoupat, ozve se rána. Praská mi řetěz. Vzhledem k průběhu letošní sezóny jsem zcela klidný, nepřekvapuje mě to. Bohužel se to stává až v zadní části trati "U Šádova mlejna". Domů koloběžkuju po kraji silnice. To už se ale těším na oběd. Pak rychle do Redpointu koupit nový řetěz. Svolávám se s mým velitelem "Karlosem" a projíždíme zbytek tratě. Jasný Véno, zcela to chápu – "malej" kopec nestačí, tak přidáme sjezd ke skalce, kolem které jde sotva projít, natož tam jet na kole, a pak brutální výjezd...

Vyhledám ještě servis kol v parku, který má na starosti jako každý rok firma Kola Mikeš z České Skalice, letos s posilou, bývalým závodníkem Zdendou Černým – potřebuji zkrátit nový řetěz a nechci se špinit... Každopádně kluci díky za servis po celou dobu konání závodu!!!

Stojím na startu. Zbývají poslední vteřiny a pojedu můj první "etapák". START. Trať je těžká, to vím, tak jedu spíše opatrně, závod začíná až zítra. Těžké sjezdy sjíždím, ty ještě těžší chodím. Možná to je i rychlejší. Vše jde podle plánu až do té prudké otočky ve sjezdu, kterou jsem zatím nesjel ani v tréninku. Najíždím si ji hodně vysoko, začínám zatáčet. Ještě si stíhám všimnout, že dole pod kopcem Tomáš Čada opravuje defekt. Najednou vnímám svět jakoby naruby, nebe je dole. To už ale cítím kmen stromu na přilbě, uchu. Druhý kmen atakuji nohama. Hm, asi to fakt neumím projet. Rychle se zvedám a jedu dál. Kolo funguje a nohy taky. Do cíle etapy už nepadám. Ze salta mám odřenou uchu a záda. Hlavně, že "bajku" nic není.

Napsal uživatel Pavla Hajpišlová
Čtvrtek, 31 Leden 2019 04:47

Čas v cíli mám 1:00:33, 68. místo celkem. Ta půlminutka nad hodinu mě štve. Taky mě štve, že mě porazila holka - Lenka Fridrichová, a to o necelou minutu. Doma omývám a mažu kolo. Ještě v parku rozprava před zítřejší etapou. Pak už zasloužené pivo na hřišti.

5. 7. 2018 – Kleine Alpen - Peklo na zemi, fakt! (73km)

Je 9:00 a čekám na start. Mezi diváky vidím Petra Kohoutka, účastníka závodu 1000 miles Adventure. Navzájem si popřejeme hodně zdaru. Start. První opravdová etapa. Ještě, že nevím, co mě dnes čeká. Až k přejezdu silnice vedoucí do Mieroszowa jedu v hadu závodníků. Následuje první občerstvovačka, na které nikdy zásadně nestavím - první chyba. Jedu sám následován nějakou ženskou. Celou dobu až po Špičák se za mnou vyvází. Snažím se jet svižně - druhá chyba. Krásný výjezd na Ruprechtický Špičák si užívám. Sjezd taky. Následují kopce Jeleniec, Jalowiec Maly, Jalowiec ... Brutální výjezdy střídají brutální sjezdy. Při výjezdu na Sajdak, na sluncem zalité louce skoro kolabuji, vidím rozmazaně, nejde moc "dejchat" a je mi šílený vedro. Mám krizi, a to dost velkou. Každý kopec chodím.

Projíždíme asi kilometr dlouhým tunelem. Mám světlo, které pořadatel doporučil. Stejně hov.. vidím, vlastně nevidím. Tunel je plný pražců. Jízda hrozná. Párkrát skoro padám. Nejlepší je, když chci kousek jít a šlápnu na kraj nějaké dlaždice (asi), která se vymrští. Cejtím hroznou bolest naoleni. Krvácím? Jak to mám asi vědět, když nic nevidím. Jsem venku z tunelu. Výborně, jen mega boule, žádná krev. Aspoň, že tak... Projíždíme Gomólnik Maly, a jsme na občerstvovačce, stejné jako ráno. Pomáhá tam i Adam Fichtner, dlouholetý kamarád. Sedám si, nemohu dál. Adam mě zásobuje pitím, jídlem. Hanka, dobrovolná hasička a členka Červeného kříže, je tu taky. Na závodech je jako zdravotnice. Přidává rady, co jíst a pít – jenže mě je tak blbě. Zkusím jet dál. Je tu další kopec.

Beru do ruky mobil a koukám, kde jsem, abych uměl tátoj vysvětlit, kam pro mě má přijet. Jsem na tom fakt bídne. Jako nikdy. Vzpomenu si na Richarda Štěpánka, účastníka závodu 1000miles Adventure, člověka se kterým se život nemazlil a na jeho silné motto, které jsem si osvojil: "Vzdát to můžeš zítra". Mačkám červený telefoněk u vytáčeného kontaktu Táta a zkouším jet dál. Moc to nejde, ale aspoň se pohybuji vpřed. Projíždíme zpět pod Špičákem, jedeme skoro až na Waligóru. Zjišťuji měkké zadní kolo. Rychle měním duši za náhradní. Rychle? Dejme tomu. Vyjíždíme až na vršek Suchawy. Před startem enduristické RZ si musím sednout. Nemohu dál. Když se mě po pěti minutách podaří zvednout, mám zase měkké zadní kolo. Šahám do kapsičky dresu pro píchlou duši. Budu muset lepit. Jenže duše tam není. Musela mně vypadnout někde ve sjezdu. Ach jo. Nemám sílu ani na zutí půlky pryže z ráfku. Po dlouhých 30 minutách je opraveno a mohu se spustit dolů z kopce. V polovině sjezdu další defekt. To snad NÉÉÉÉÉÉ...

Napsal uživatel Pavla Hajpišlová
Čtvrtek, 31 Leden 2019 04:47

Zjišťuji, že jsem blb a špatně zalepil předchozí díru. Znovu tedy lepím. Jsem rychlejší, oprava trvá "jen" 12 minut. Jedu zbytek sjezdu. Co se stalo, asi nikdo neuhodne. Píchnul jsem. Zase. Jsem pod kopcem, v cíli RZ.

Je to v Sokolowsku, kousek od asfaltové silnice směřující do Kowalowy a Mieroszowa. Je to kousek domů. Ne, nevzdám to, když tak až zítra. Budu zase lepít. Jenže zjišťuji, že není lepidlo. Nešťěstí jeden borec, endurista, mně dává celé nové lepení, které mu pak v cíli vracím. Pak už se jen plazím do cíle.

Dojždím v čase 8:49:31 na 118. místě celkem a 44. v kategorii. Z daleka nejsem poslední, a to jsem překvapen! Ještě dodám, že do dneška jsem měl na závodech pouze jeden defekt, dnes čtyři. A to mám za sebou stovky závodů.

Celou cestu jsem se těšil, až doma skočím do řeky a schladím se. Nenajdu na to síly. Sotva se vykoupnu ve vaně a pojím nějakou mňamku od mámy. Umývám si kolo, pere se oblečení. Před osmou večerní ještě frčíme na pizzu a pivo do Ádru do Kalírny. Media team z 1000miles Adventure tady akorát zpracovává fotky a video z jejich dnešní etapy. Během Trilogy jsme se často potkávali, protože jejich část trasy vedla kolem Teplic, přes chvalečské serpošky. Obdivoval jsem jezdce na koloběžkách, kteří netlačili. Nedokážu si představit, jak ráno sednu na kolo. Usínám, i když spát moc nejde. Tělo je na spánek asi moc unavené.

Co to hraje??? Aha to je můj budík ...

6. 7. 2018 – The Best Of Sudety, a pak že jsou Sudety těžký... (70km)

Uf, je sedm ráno a musím vstát. Tělo bolí, ale o poznání míň než večer. Zkusím kontrolní procházku okolo postele – no ono to nakonec půjde. Dnes se jede výběr ze Sudet, z trati, kterou dokonale znám, vždyť po její části jezdím na kole do práce. Dám si gel na prd.I, stejně jak zpívá Lou Fanánek Hagen ve své písni a jdu se projet. Po krátkém prohřátí svalů stojím na startu natěšený na dnešní etapu. Je odstartováno. Oproti Sudetům vynecháváme Adršpašské kolečko, které mě stejně nebaví, a jedeme přes Verněřovice rovnou na Pasa, tam jsou ty

Napsal uživatel Pavla Hajpišlová
Čtvrtek, 31 Leden 2019 04:47

sjezdy, které dokonale znám si užívám. Občas ani enduristy nebrzdím.

Na občerstvovačkách poctivě svačím – housku se sýrem, salámem, solí a něco banánů. Je mi fajn, jede se mi fajn. Nemám problém. U polské Pasterky dojíždím kluky z náchodského teamu INS Ateliér. Prohodím s nimi slova ve stylu, že dnes je to pohoda a předjedu je. Oni mě odpovídají, že jsem asi blázen a jestli si vzpomínám na včerejšek – jasně, dnešek je pohoda.

V kapse mi pípne sms na mobilu. Stoupám, tak mám čas si ji přečíst. Kluci "dobrácký" mají výjezd na Bišík na lesní požár. Moment, dnes slouží Céčko, moje směna. Když s sebou hodím, možná potkám na tom požáru kluky z mojí směny. Hned potom si uvědomuji, kde jsem, a že nemám šanci se tam včas dostat...

Trať rychle ubíhá, už jedu okolo zámečku na Bišíku. Cítím se fakt fajn. Snažím se dojet borce přede mnou. Je to endurista, tak proto ho na odbočení z asfaltky nepředjíždím, abych mu nezkazil čas v poslední RZ. Určitě to bude super sjezdař – podle kola. Chyba. Nenechám si odstup a jedu hned za ním. Nad sjezdovkou mu stačím. V kamenitém sjezdu kolem sjezdovky se mu lepím na záda. O kousek níž už na něj řvu, ať kouká makat. No nic, musím ho předjet a poustevny už na něj mám celkem náskok. Jenže pozor, změna. Do cíle se nejede po Sudetský trase, ale jinudy. Jako místní vím kudy, vždyť jsem tam "propekáčoval" mládí. Kolem obchodu dolů a cestičkou nad ubytovnou ke splavu. Jedu radši pomalu. To netuším, že k řece mě čeká brutální sjezd. Zhruba čtyři metry pádu kolmo, nikoli na kole, ale v kolmém úhlu. Dole táta fotí. No tak to teda musím zkusit jet. Dopadlo to, teď už jen spurt do cíle.

Najíždím na úzký mostek za splavem. Je trochu pokrytý mechem, jasný. Jenže přšlo a na to jsem jaksi zapomněl. Zatáčím, podkluzuji, chytám se levou rukou zábradlí, kloužu se po betoně, narážím velkým tácem na trubku zábradlí. Docela rána. Snažím se zvednout a jet dál. Bojím se ohnutého tácu. Kromě bolavé nohy, ramene, je asi vše v pohodě.

Jsem v cíli. Paráda! 5:23:41 je můj čas, 64. celkově, 29. v kategorii. No, to už je lepší než včera. Vychutnávám si regener, nápoj, co v cíli dostáváme. Mňamka. Snad mně pomůže. Doma lezu do studený Metuje a připadám si jak v Preissnitzových lázních. Dnešní večere je na Bišíku. Super jídlo a ještě lepší káva. Zadek jsem si asi namazal blbě. Bolí dost. Stejně tak i nohy, a vlastně nevím, zda je něco, co nebolí. Přesto se docela těším na zítřek.

7. 7. 2018 – Vraní hory, nevím co očekávat. Nakonec fakt hezký!

Z trati Vraní hory jsem jel v tréninku jen malinkatý kousíček, a to hraniční stezku nad Krčmovem. Hodně se mi líbila. Něco málo znám z videí a fotek. Podle vyprávění je to těžká trasa, která se navíc jede jako samostatný otevřený závod pro ty, co by nedali celé TRILOGY. Zkousím nový krém na zadek, dostal jsem ho od zdravotníků závodu. "Prej" je fajn. No, uvidím.

Startujeme. Nohy moc nechtěj šlapat. Jedeme na Bišík, Janovice, chvalečské serpentýny. Jsem celkem zklamanej z toho, jak někteří neumí jezdit z kopce dolů. Proč proboha jedou tenhle závod... Snažím se brzdít a nejet moc rychle. Chci dojet. Po sjezdu do Chvalče je krásný skok na asfaltku a výjezd zpět nahoru po silnici. Svačina na občerstvovače. Najím se a rozjíždím se vstříc zbytku trati. Přejíždím klacek. Dostává se mně do zadní přehazovačky. Šlápnu místo zastavení. Ohýbám patku a celou přehazovačku. Nejde jet dál. Přehazovačka trčí do výpletu zadního kola. Mám slzy na krajíčku. Přece neskončím tady, skoro v cíli, v poslední etapě. Snažím se to celé narovnat. Nejdřív jemně, potom hrubou silou. Moc to nejde. Jsem v háji? Ne, nevzdám to. Fakt silou беру za přehazovačku, rovnám ji. Jde jet. Mohu pokračovat. Časem zjišťuji, že nejde řadit nejlehčí a nejtěžší převod. Nejtěžší mně je jedno, znám profil tratě, ale ten nejlehčí? Aspoň mohu pokračovat.

Projíždíme Polskem, nádherným stoupákem vyjedeme Mravenčí vrch, potom stoupání na Královecký Špičák a na Kozlík. Nikdy jsem tu nebyl, je tady krásně, hezká krajina a mně vyhovující dlouhé kopce.

Jede se mně fakt hezky, unavený jsem, ale stále mám síly závodit. Předjíždím pár soupeřů. Ve sjezdech jsem rychlejší, ve stoupání s nimi držím krok, v těch delších kopcích jsem překvapivě také lepší. Pomalu se prokousávám vpřed. Jenže ve sjezdu na RZ8 dostávám defekt zadního kola. Procvakl jsem. Není divu na tom makadamu. Opravuji, předjíždějí mě zpět moji soupeři. Jeden za druhým. Moje malá pumpička neudělá dobrý tlak. Musím jet na malinko podhuštěné pneumatice. Co je ale horší, že mně po demontáži kola nebrzdí zadní brzda. Nojo, no, musím jet jen na brzdící předek. Jenže kopec ještě nekončí, naopak. Sjíždím, fakt pomalu, prďák na makadamu. Vlevo je to dobrý, ale vpravo je to ze stráně dolů. No a kam jsem spadl? Jasný, vpravo. Pamatuji si, jak jdu přes říditka, na tu horší, hlubší stranu. Stíhám dát před obličej ruku. Vidím, jak moje předloktí bude narážet na velký žulový kámen. Jasná zlomenina, proběhne mně hlavou. Cítím náraz, dělám několik kotoulů po šutrech. Super, ruka není prasklá! No a ta trocha krve mně chybět nebude. Pomalinku sjedu dolů. Zadní brzda z nějakého důvodu zase začala brzdít. Je čas zase závodit. Čeká mě Janský vršek. Sjezd, co znám jen z videí a z fotek závodníků visejících ze skály. Radši jedu opatrně. Je to zbytečné, je to nádherný sjezd, dost těžký je jen jeho konec, který radši běžím. Pod kopcem je svačina. Půjčuji si velkou pumpu,

Napsal uživatel Pavla Hajpišlová
Čtvrtek, 31 Leden 2019 04:47

foukám zadní kolo. Věna mě ještě popisuje zbytek tratě. Kromě polské části ji znám. Začínám jet, co mně zbylé síly stačej. Pochvaluji si gel na zadek, je fakt dobrej, zdravotnice nekecaly - dík. To už ale začínám malinko cítit, že by to mohlo dopadnout, že bych mohl být FINIŠER. Do posledních kilometrů dávám všechno. Z kopců skoro nebrzdím, do kopců sprintuji. Přináší to výsledky. Dojíždím a předjíždím pár soupeřů.

To už ale stoupám Studnicemi na Bišík. Víím, že je to poslední kopec. Hlava je už úplně vyplá, blackout. Jedu svoji klasiku, "prázdnou klasiku: nahoru, dolu, nahoru, dolu, nahoru dolu" – rytmus šlapání jen občas přeruší myšlenka na blížký cíl. Opět frčím kolem sjezdovky dolů, projíždím parkem. Zamačkáám slzy. JSEM V CÍLI, JSEM FINISHER!!!

Leju do sebe regener, přemýšlím nad celým závodem, zkrátka nad vším... Jsem v cíli, jsem pomlácený, jsem unavený, jsem ŠTASTNÝ, jsem v CÍLI. Opět prožívám ten pocit, který mám po každém závodě. To, proč to všechno vlastně všechno dělám, to, co má přítelka nemůže nikdy pochopit. Ten pocit být v cíli úplně vyčerpaný. Nakonec mně je líto, že ráno nemusím vstávat, že se nejede dál.

V poslední etapě jsem obsadil celkem 66. místo v čase 6:23:42, v kategorii jsem 25. Probírám zážitky ze závodu se soupeři, s kamarády. Čekám frontu na prasátko. V tom přijde sms. Požár lesa na Bišíku. Není na co čekat, prase nebude, běžím se obléct do hasičského, běžím hasit, odpočinek musí počkat. Kolem půlnoci uléhám do pelechu. Nejde spát. Hlavou mně stále běží zážitky z nejtěžšího závodu, co jsem zatím jel.

23. 9. 2018 Epilog

Piju druhé mojito s trojitou dávkou rumu, poslouchám hudbu a dopisuji tento report. Od MTB Trilogy 2018 protéklo řekami hodně vody, odjelo se hodně závodů. Přemýšlím nad dalším ročníkem. Možná zkusím dětskou trasu HALF RACE s tím, že budu fakt závodit, možná pojedu zase EXTREME, možná nic. To ukáže čas.

Každopádně chci poděkovat všem pořadatelům závodu za to, že mi umožnili prožít tento "krásný" a nezapomenutelný zážitek a dostat mě přes hranice toho, co vydržím. Dík patří i firmám Hašpl a.s., Jobi design a Hasičskému záchrannému sboru Královehradeckého kraje, kde pracuji a který reprezentuji. Taky mámě, tátoj a lvče za podporu v době závodu.

Deník aktivního hasiče aneb Peklo na Trilogy, ráj na zemi - Broumovsko

Napsal uživatel Pavla Hajpišlová
Čtvrtek, 31 Leden 2019 04:47

Závod jsem dokončil v čase 21:37:29 na 71. místě celkem a na 30. místě v nejobsazenější kategorii muži V1.

Registrace na letošní 8. ročník – www.mtbtrilogy.cz .

.pagenavbar{z-index: 0;}

[zpět na článek](#)

.pagenavbar{z-index: 0;}

[zpět na článek](#)

.pagenavbar{z-index: 0;}

Deník aktivního hasiče aneb Peklo na Trilogy, ráj na zemi - Broumovsko

Napsal uživatel Pavla Hajpišlová
Čtvrtek, 31 Leden 2019 04:47

[přejít na stránku](#) index: 0;}

[zpět na článek](#)